

ЦАРСКИЙ НАКАЗАТЕЛЬНЫЙ ЗАКОННИКЪ

Членъ 41.) Ако ся докаже, че виновникътъ е былъ въ безуміе, когато е направилъ винятъ, то той ся опрощава отъ законното наказаніе.

Членъ 42.) Когато ся докаже, че единъ виновникъ е направилъ единъ винъ не по свое щеніе, нъ по принужденіе, опрощава ся такожде отъ законнитъ наказания; въ тоя случай обаче законно принужденіе ся брѣе, когато е имало една сила и нужда, на която не може ся устои, и която го показва съвършенно невиненъ, наспротивъ степенята на винятъ. Случаи, които происхождатъ отъ почеть и отъ уваженіе, каквото що сж: повѣленіе отъ родителитъ на дѣтцата, и отъ господари на слугитъ, не ся считатъ за принудителни.

Членъ 43.) Нѣма разликъ мжжъ отъ женъ въ законнитъ наказания, обаче въ начинътъ на извършваніето на нѣкои наказания, трѣбва да ся отдава почеть на свойственното състояніе на женитъ.

Членъ 44.) На когото въ рѣцѣтъ ся намѣри откраднѣта стока, отъ него ся зима, а наплащаніе и други разноска, отсѣжда ся да ги плати дѣецътъ на онази винъ.

Членъ 45.) Другаритъ на единъ виновникъ, за които законътъ не отрѣжда друго наказаніе, наказватъ ся както сжщыятъ дѣецъ на онази винъ.

Членъ 46.) Въ повръщаніето на откраднѣтѣ стокѣ, въ наплащаніе и въ даваніе на други разноска, съучастницитъ на единъ винъ, съобразно съ начялата за поржчителството, считатъ ся за поржители единъ за другъ, а когато нѣкой отъ тѣхъ не е въ състояніе да плати, тогава ся зиматъ отъ оногова който е въ състояніе.

Членъ 47.) Наказаніе за погубваніе да ся замѣни съ окови, и наказаніе за въ окови да ся замѣни съ затворъ въ твърдинъ, вѣченъ затворъ въ твърдинъ да ся промѣни на вѣчно заточеніе, и приврѣменъ затворъ въ твърдинъ или приврѣмененъ затворъ да ся промѣнятъ на приврѣмянно заточеніе, неможятъ да ся промѣнятъ освѣнъ съ высочайше царско повеленіе.